

KAMPKUNSTENS UDVIKLING GENNEM TIDERNE, OG DEN GEOGRAFISKE UDBREDELSE AD SYSTEMATISERET KAMPTEKNIK.

Over årene er der blevet gjort mange helhjertede forsøg på at spore de japanske kampsystemers rødder, både tidsmæssigt og geografisk, sædvanligvis på et mere end spinkelt grundlag, der for det meste bygger på antagelser, formodninger og legender, hvis der da ikke er tale om ren og skær historieforfalskning.

Fælles for alle disse teorier er, at de ihærdigt forsøger at spore et færdigt produkt tilbage til dets rødder uden hensyntagen til evt. Indigene rødder. Handelsforbindelser, overfladiske lighedspunkter i teknisk henseende, arkæologiske fund osv. tages uden videre til indtægt for teorier om en vandring af kampteknik, der i de mest ekstreme tilfælde strækker sig fra det gamle Ægypten for godt 4000 år siden over det antikke Grækenland og Persien til Indien, og herfra videre til Kina, hvorfra kunsten så skulle være blevet udbredt til nabolandene.

For størstedelen har disse antagelser og formodninger ingen som helst videnskabelig dækning, og kan kun betragtes som rene spekulationer. De fleste af disse teorier tager udgangspunkt i det faktum, at der rent faktisk langt tilbage i historien (så tidligt som i Sung-dynastiet år 420-479) beviseligt var handelsforbindelser mellem Kina og Indien, og at den Buddhistiske religion via disse handelsforbindelser blev ført til Kina fra sit hjemland, Indien. En af de munke, der bragte Buddhismen til Kina var Boddhidharma (Daruma på japansk), zen-meditationens fader.

De fleste forskere er enige om, at Boddhidharma var en historisk person. Hans ankomst til Kina rapporteres fra forskellige kilder til at finde sted på forskellige tidspunkter, der variere fra år 453 (Tao-hsuan's "annaler over Ypperstepræsterne", år 654) og til år 520 (Tao-yuan's "annaler over Lampens Viderbringelse", år 1004). Ud fra forskellige orale traditioner og fortællinger anses det sædvanligvis, at Boddhidharma opholdt sig i Kina i perioden fra år 470-520.

Boddhidharma var Khsastriya - den indiske ekvivalent til Japans Bushi eller Samuraier; en adelig kriger, og må som sådan formodes at have været skolet i en eller flere kampformer, hvoraf nogle kan have været våbenløse. Imidlertidig forlod han sin stand, og fulgte Buddhas vej. Han blev en munk, og som troende Buddhist var han afskåret fra at skade noget levende væsen.

Legenden om Boddhidharma fortæller, at han i frustration over sine disciples dårlige koncentrationsevne gav dem et sæt øvelser, der skulle forbedre den. Disse øvelser fik på kinesisk navnet Shi Pa Lo Han, eller "Lo-han's 18 hænder". (Lo-han betegnede på daværende tidspunkt alle den historiske Buddhas (Siddharta's) oprindelige disciple). Dette skulle være foregået i Shaolin-templet i Honan provinsen en snes år før Boddhidharmas død.

Shaolin templet (Shorin-ji på japansk) skulle senere blive berømt som center for Chuan Fa (Nævens vej), en meget berømt form for kinesisk "boksning", hvori både hænder og fødder blev anvendt, og som betragtes som stamform til de kampkunster, vi i dag kender fra Kina og Japan.

Hvorvidt dette er korrekt er straks mere kontroversielt. At forestille sig at et land som Kina, der allerede dengang havde en befolkning på mange millioner, ikke skulle have fostret organiseret og systematiseret kampkunst andre steder end i Shaolin templet, og

at én mands påvirkning lige pludselig skulle have udløst en udvikling i den retning, er næsten at strække fantasien for langt.

Ikke desto mindre trækker de fleste af de førnævnte "teorier" en direkte linie fra Indien via Boddhidharma til Kina, og tilskriver de kinesiske kampsystemers oprindelse til denne ene buddhistmunk, der ganske vist var af krigerlæg, men dog i sin rolle i Kina havde afsvoret sit tidligere tilhørsforhold til krig og kamp til fordel for Buddhas milde lære.

Sandheden er nok, at disse "forskere" i mangel af historisk verificerbare facts har grebet Boddhidharma legenden med kyshånd, og uden smålig skelen til sandsynligheden tilskrevet ham æren for at have bragt systematiseret kampkunst til Kina.

FORM FØLGER FUNKTION

Det er et ubestrideligt faktum at menneskeheden gennem hele sin historie har stridt med hverandre, og til det formål opfundet og udviklet kampmetoder og våben. Der findes ikke én eneste stamme, ikke ét eneste folk, der ikke har bekriget deres naboer. Nogle "primitive" stammefolk havde ganske vist ikke decideret krigsvåben, men de brugte i så fald deres jagtvåben med stort set samme "udmærkede" resultat.

Tager vi disse forhold i betragtning, begynder tesen om, at den organiserede kampkunst skulle være opstået et eller andet sted i de gamle kulturlande (Ægypten, Grækenland, Mesopotamien m.v.) og derfra via handelsforbindelser, erobringstogter o.l. være blevet spredt til Asien, at se lidt tyndbenet ud. Lighedspunkterne fra arkæologiske udgravninger, der tages til indtægt for denne teori, må betragtes med en vis skepsis. Til sammenligning kan vi tage den New Zealandske krigskølle, Mere, som blev brugt af Maorieerne. Den er udformet som en flad paddel, ikke helt ulig et lidt aflangt bordtennisbat, og lavet af hvalknogler. Nøjagtigt den samme form, og nøjagtigt det samme materiale, blev brugt af Tlingit indianerne på Nordamerikas østkyst, og de to folk har i hvert fald aldrig haft nogen form for handelsmæssige eller kulturelle forbindelser. Sagen er her snarere, at en hvalknogles flade form dikterer køllens facon.

På samme måde er de australske Aboriginee's kastekølle, Boomerang'en på ingen måde enestående for Australien. Den kendes også fra f.eks Nordamerika i form af Hopi indianernes "rabbit stick", og sågar fra vores egne nordiske oldtid, hvor den optræder i mosefund fra stenalderen. I disse tilfælde har funktionen dikteret køllens form, og den samme form er opstået uafhængigt af hinanden på mindst tre kontinenter.

Det er altså videnskabeligt uvederhæftigt at basere teorier om udbredelsen af kampkunst udelukkende ud fra lighedspunkter i arkæologiske fund. Hvor historiske verificerbare facts om samhandel og kulturel udveksling underbygger sådanne teorier, er der naturligvis tale om indicier, men noget bevis er det ikke.

Hvis vi derimod med udgangspunkt i de to ovennævnte eksempler accepterer tesen om, at et produkts færdige udformning er afledt dels af materialet og dels af funktionen, og anvender denne tese på kampkunsten, ser billedet lidt anderledes ud.

Holder vi os udelukkende til de ubevæbnede kampkunster, er "materialet" hvoraf de er udviklet, helt ensartet, nemlig det menneskelige legeme. Ganske vist er der indenfor bestemte geografiske afgrænsninger nogen forskel på højde og legemsbygning, men uanset hvor i verdenen man befinder sig, er alle mennesker anatomisk fuldstændige ensartede i legemets opbygning.

Den funktion et kampsystem har, er ligeledes helt ensartet; nemlig at sætte sin bruger i stand til at forsvare sig overfor angreb, samt evt. selv at kunne angribe andre.

Udfra det fastlagte materiale (den menneskelige anatomi) er der gennem tiderne blevet udviklet et meget stort antal forskellige teknikker, der hver især har specifikke anvendelsesmuligheder i relation til den ønskede funktion: Slag, stød, spark, greb, pres, kast, bid, rive og flå teknikker m.v.

Indenfor de enkelte grupper (eks. Slag) deler man igen op i undergrupper (eks. Slag med forskellige dele af hånden), og tages alle realistiske muligheder (dvs. de, der har mulighed for at skade en modstander) med, når man op på et ganske stort antal, som dog på ingen måde er ubegrænset.

Og netop heri ligger sagens kerne. Der findes, populært sagt, kun så og så mange måder at "smække en øretæve" på! Da funktion og materiale er ens over hele kloden, ville det være mere end underligt, hvis ikke den samme teknik skulle opstå spontant flere forskellige steder, helt uafhængigt af hinanden.

Det ville være helt utænkeligt, at noget sådant ikke har fundet sted over den meget store geografiske og tidsmæssige udstrækning, kampkunsten har haft her på vores gamle krigshærgede jord. Jeg postulerer med andre ord, at der i forskellige geografiske og tidsmæssige adskilte områder og perioder, er opstået kampsystemer, om hvilke vi i realiteten intet ved. Jeg postulerer endvidere, at sådanne indigene kampsystemer i meget høj grad har dannet basis for den senere udvikling af systematiseret kamp teknik, som vi kender det i dag, ofte via beviselige påvirkninger fra andre landes kampsystemer, men påpeger samtidig de kolossale vanskeligheder ved at påvise sådanne udefra kommende påvirkninger i kampkunstens allertidligste tid.

Historisk tid

Det er faktisk først i relativt moderne tid (de sidste 150-200 år), vi reelt har nogen som helst viden om spredningen af kampkunstene. Fra tidligere tiders optegnelser har vi forskellige kryptiske referencer til forskellige navngivende kampsystemer, men vi ved meget lidt, for ikke at sige intet, om hvilke teknikker og principper, disse kampkunstere repræsenterede. Når nogle systemer i dag påberåber sig at være 1000 år gamle, er det i realiteten noget vrøvl. Enkelte systemer kan (mere eller mindre legitimt) føre deres stamtræ adskillige hundrede år tilbage i tiden, men det betyder ikke, at systemet som vi kender det i dag, så lige sådan ud, da det blev formuleret for hundrede år siden. Vi behøver blot at se på de beviselige ændringer, der er sket indenfor f.eks. Karate i løbet af de sidste 50 år, for at blive klar over, at systemer på ingen måde er statiske.

Vi har allerede set, hvor forsigtige man skal være med at postulere forbindelser imellem geografisk adskilte regioners kampsystemer ud fra arkæologiske fund: At man i de 6000 år gamle Beni Hassan gravfriser i Ægypten har fundet afbildninger af kæmpende i stillinger, der er mage til de stillinger, der bruges i f.eks. kinesisk eller japansk kampkunst, betyder ikke, at de to ting har noget som helst med hinanden at gøre. Når vi dertil lægger manglen på troværdigt historisk materiale, som kunne dokumentere de teknikker, der blev anvendt i de gamle kampkunstere, begynder denne søgen efter kampkunstens rødder at antage dimensioner, der er ude af proportioner.

Konklusionen må være, at det ikke med noget mål af videnskabelig akkuratess vil være muligt at fastslå, hvorfra kampkunstens rødder springer, fordi der med en tilvished grænsende sandsynlighed ikke er tale om én enkelt begyndelse, men om en række spontant opståede indigene systemer, som i visse tilfælde senere har haft en dynamisk interaktion med hverandre via handelsveje og andre kulturelle forbindelser.

At rimeligt højt sofistikerede kamp teknikker kan opstå isoleret ses bl.a. i Sydamerika, hvor både Jivaro og Chavantes indianerne, der først i nyere tid er kommet i kontakt med omverdenen, betjener sig af helt systematisk og meget effektive brydeteknikker, samt af et antal Atemi waza lignende teknikker, hvoraf en enkelt, en tohåndsteknik til fremkaldelse af brud på albuen, er fuldstændig identisk med en Jujutsu teknik, Udehishigi.

De filippinske kampkunstere Arnis, Kali, Escrima m.fl. er ligeledes højt udviklede kamp teknikker, der i historisk tid er udviklet ud fra indigene kilder, selv om de i dag i nogen grad er blandet op med kinesiske teknikker.

Andre, mindre kendte, eksempler på systematiseret og sofistikeret kampkunst, der er udviklet separat fra de østasiatiske hovedlinier, er den hawaiianske Lima-lama og den tibetanske Dop-dop. Hvad den sidste angår, er det dog muligt, ja endog sandsynligt, at den oprindeligt har haft sit udspring i Indiens Khsastriya krigerkaste, og med buddhismen er blevet bragt til Tibet.

En af de helt store vanskeligheder, man støder på, når man forsøger at spore specifikke kampkunstners rødder, er den traditionelle hemmelighedsfuldhed, der omgav disse kunster. Dels var de i mange geografiske områder begrænset til en bestemt kaste eller klasse, og dels var der selv indenfor disse kaster mange forskellige klaner, der hver især med alle midler forsøgte at forhindre, at klanens hemmelige kampteknikker kom til udenforståendes kendskab.

Lægger man hertil de vanskeligheder, der altid vil være ved at beskrive specifikke teknikker nøjagtigt og forståeligt i ord, samt de uundgåelige misforståelser, misfortolkninger og fejl, der altid vil opstå i en oversættelse fra ét sprog til et andet, begynder det efterhånden at stå enhver klart, hvorfor man gennem årene har valgt at forklare kampkunsternes opståen gennem legendariske ophavsmænds mellemkomst - en tradition, der er udbredt i hele Østen selv i dag.

Ubevæbnet kamp mellem mennesker er selvfølgelig den ældste kendte form for kamp, idet vore abelignende og semi-humane forfædre før de overhovedet kendte til redskaber lige så selvfølgelig har kæmpet om føde og om hunner med de til rådighed stående anatomiske våben. Men selv på dette meget tidlige udviklingstrin vil der meget hurtigt være blevet bragt våben i anvendelse, i form af afbrækkede grene, sten og lignende.

Det vi idag forstår ved kampkunst uden våben, er af langt senere dato. For at vi skal kunne tale om en kunst (i modsætning til rå styrke og planløs tæven løs på hinanden), må der være tale om et system - en række specifikke teknikker, der logisk og ordnet er kædet sammen til et hele via nogle overordnet principper. En sådan systematisering indikerer en samfundsstruktur af en vis kompleksitet, og fordrer et formål; et behov for en kampmetode, der er den uorganiserede og tilfældige kamp overlegen.

At det lige præcis er i Østen, den systematiserede kampkunst har nået sit fornemste stade, kan måske ved første øjekast synes underligt, idet de ovennævnte kriterier jo i høj grad har været tilstede i mange andre lande, også i Europa. Ser vi imidlertid nærmere på de tilgængelige fakta, og forlader vanetænkningens faldgruber, kan man måske alligevel udlede nogle konklusioner herom.

Det første, vi må gøre os klart er, at det ikke er rigtigt, at det kun er i Orienten, der er opstået systematiseret kampsystemer for endog meget længe siden. Går vi f.eks godt 1000 år tilbage i vor egen historie, og ser på de navnkundige nordiske vikinger, må vi konstatere, at vi ved meget lidt om vikingernes kampmetoder. Deres bevæbning kender vi, men ikke de teknikker, de anvendte med deres våben. Vikingernes hovedvåben var ikke, som så mange tror, bredsværdet, men derimod langøksen, der kun havde én bred skærende æg. Det gjorde, at langøksen ikke i særlig høj grad lod sig anvende til sofistikerede og teknisk betonedede angreb - man svang simpelthen sin økse mod målet, og dækkede sig samtidig med skjoldet.

Det lyder jo ikke videre systematisk, og vi ved simpelthen heller ikke, om vikingerne havde systematiseret bruges af deres våben; vi kan kun ekstrapolere ud fra de brugskaraktistika, der ligger implicit i det enkelte våben.

Hvad vi derimod ved, er at der på Island, der jo som bekendt blev koloniseret i vikingtiden ad danske og norske vikinger, fandtes og stadig findes, et systematiseret brydesystem, Glima, som ud fra de islandske sagaer og håndskrifter at dømme, ikke har ændret sig nævneværdigt siden vikingtiden. Vi har altså her et eksempel fra vor egen nære kulturkreds på et systematiseret og teknisk funderet kampsystem, der kan sige sig helt fri fra ydre påvirkninger.

Går vi omkring 500 år længere frem i tiden, til 14-1500 tallets Europa, finder vi håndskrifter og bøger om krigskunst, og herunder også fra f.eks Tyskland de såkaldte "Ringerbücher" eller "brydebøger" der i tekst og billeder giver instruktion i nærkamp med og uden våben. Også i dette tilfælde er der tale om helt systematiseret teknikker, der ud fra bestemte rationaler bringes i anvendelse mod specifikke situationer.

Ganske som i Østen var disse teknikker beregnet på at blive anvendt af professionelle soldater, ikke af menigmand, og ganske som i Østen var der tale om sekundære systemer, der blev bragt i anvendelse i tilfælde af at soldaten eller krigeren havde mistet eller beskadiget sine våben.

Men her holder ligheden også op. Som den Europæiske middelalder skred frem, blev større og større vægt lagt på kavaleriet, samt på masseanvendelse af fodfolk i regimenter, der angreb og kæmpede som en enhed. De beredne adelige krigere, ridderne, blev efterhånden så tungt pansrede, at de dårligt var i stand til at bevæge sig til fods, hvilket naturligvis umuliggjorde regulær nærkamp, bevæbnet såvel som ubevæbnet.

I Østen var selv det tunge kavaleris pansring af en ganske anden vægt og beskaffenhed. Der var tale om lette, eller i alle fald relativt lette, og flexible rustninger, der tillod sin bærer en ret stor mobilitet, og tillod ham at kæmpe videre til fods, men eller uden våben. Så hvor nærkampsteknikkerne i Europas middelalder efterhånden mistede størstedelen af deres praktiske betydning i krig, var situationen i Østen en anden: her kunne en grundig og systematiseret træning i nærkamp stadig være af afgørende betydning for den enkelte krigers muligheder for at overleve i kamp.

Det næste, man må gøre sig klart er, at hvor der ikke i Østen skete nogen nævneværdig udvikling i selve måden at føre krig på i perioden fra år ca. 800 og frem til ildvåbneens indførelse i det 17. århundrede, så ser vi i det samme tidsrum en rivende udvikling i krigskunstens teknik her i Europa. Tungt belejringskyts, først i form af blider og katapulter, langtrækkende armbrøste, og senere ildvåben, medvirkede til at gøre systematiseret nærkampstræning mere eller mindre overflødig. De europæiske soldater var heller ikke for størstedelen professionelle i ordets egentlige betydning. Langt den overvejende del var bønder og borgere, der i krigstid blev udskrevet til forstærkning af den relativt lille stående hær af professionelle soldater, den enkelte fyrste rådede over. Sådanne bondsoldater havde naturligvis ikke den samme systematiske træning, som man fandt hos Østens professionelle krigere, der ikke havde anden funktion eller andre pligter, end netop at være rede til at kæmpe for deres lensherre på bedst mulig måde.

Vi ser altså, at der er store forskelle på Øst og Vest i relation til nærkampens teknik og relative vigtighed - en forskel, der giver os et betydningsfuldt fingerpeg om, hvorfor det netop er i Østen, at kampkunsten nåede sin højeste udvikling hvad angår teknisk rationale og fuldkommenhed. Dels har kampkunsten i Østen haft betydeligt længere tid til at udvikle sig på sin vej mod fuldkommenhed, dels har den i Østen været så tæt forbundet med religion og filosofi, at den har haft de bedste muligheder for at udvikle sig til en kunst, og ikke blot en pragmatisk metode, og det er i løbet af de sidste par hundrede år, at denne transformation fra et pragmatisk kampsystem til en etisk/filosofisk kunst finder sted.

Det, der i denne sammenhæng er vigtigt at gøre sig klart, er at teknisk velfunderede og systematisk opbyggede kampsystemer af rent pragmatisk karakter har eksisteret mange steder i Verden, og i mange tilfælde helt uafhængigt af hinanden, medens kampkunst som spirituelt opbyggende disciplin så at sige kun har udviklet sig i Kina, Japan efter zen filosofiens retningslinier, for så senere at blive spredt til resten af verden i vor tid. I Korea, hvor man også havde en adelig krigerkaste og en buddhistisk statsreligion, udvikledes sideløbende en kampkunst, som uden at være baseret på Zen filosofi dog i sine karakteristika ligger meget nær den japanske og kinesiske model, nemlig Hwarang

do. Også i dette tilfælde var der tale om en kunst, der var baseret på buddhistiske idealer og principper, og hvor filosofi og etik blev kombineret med kampteknik, så det blev til en kunst.

En af de store vanskeligheder ved studiet af de forskellige kampkunsters og systemers historie, er foruden den traditionelle hemmelighedsfuldhed omkring systemernes teknikker, det, vi i mangel af bedre kunne kalde "legitimeringsforfalskelse". Ved legitimeringsforfalskelse forstås her den i Østen udbredte praksis, at et "nyt" system tager et eller flere allerede etablerede systemer til indtægt for sin afstamning. Denne praksis er på ingen måde ny, men har været i brug i hundrede af år. I korte træk går den ud på, at et lille, nyt system uden nogen anseelse eller prestige, trækker en direkte linie tilbage til et anerkendt og respekteret system, og så at sige "låner" sin legitimitet og et vist mål af prestige fra dette.

Et udmærket eksempel på en sådan forfalsket, eller i det mindste dubiøs, legitimitet, har vi i Shorinji Kempo, der blev etableret i Japan i 1948. Kempo er den japanske udtale af det kinesiske Chu'an Fa, og Shorinji er den japanske udtale af det kinesiske Shaolin-Su. Som læseren vil erindre, var det i Shaolin-su, at Bodhidharma (Daruma på japansk) skulle have givet sine disciple et system til fysisk træning, Shi Pa Lo Han Sho, som efter legenden danner grundlag for den senere så berømte Shaolin Chu'an Fa.

Grundlæggeren af Shorinji Kempo, Doshin So, rejste i årene mellem første og anden Verdenskrig rundt i Kina som landflygtig. Her studerede han de forskellige former for Chu'an Fa, han stødte på, sidste i Peking, hvor han studerede under Wen-Lanshi, der var den sidste stormester for Nord Shaolin Ihermen Thuen, og ved en ceremoni i Peking blev Doshin So indsat som Wen-Lanshi's efterfølger. Imidlertid har vi ikke noget håndgribeligt bevis på, at Wen-Lanshi virkelig var Stormester for Nord Shaolin Ihermen Thuen, og ej heller for, at Doshin So skulle være blevet indsat som hans arvtager. Når man tager de fjendtlige følelser, der på dette tidspunkt allerede i mange år havde eksisteret mellem japanere og kinesere i betragtning, kan en sådan "arvefølge" nok vække en vis undren.

Imidlertid er det ikke denne arvefølge, der i realiteten udgør forfalskningen eller forvanskningen. En hurtig gennemgang af Shorinji Kempo's teknikker afslører meget tydeligt, at den kinesiske indflydelse på systemet er af meget begrænset omfang. Shorinji Kempo er ikke et gammelt kinesisk system, men derimod et moderne, sammensat system, der er udviklet af Doshin-So selv. Men ved at henvise til sin "arv" fra Wen-Lanshi, og ved at kalde sit system for Shorinji Kempo (Shaolin Chu'an Fa), trækker Doshin So en lige linie tilbage til det legendariske Shaolin kloster og til den gamle patriark Bodhidharma, og legitimerer således på et yderst spinkelt grundlag sit nye system.

Som allerede nævnt, er denne praksis på ingen måde af nyere dato, og der skal da heller ikke gøres noget forsøg på at vurdere, hvorvidt der i dette tilfælde er tale om et bevidst forsøg på at føre folk bag lyset for personlig vindings skyld - det er der næppe, og selv om der var, ville det i denne forbindelse være irrelevant. Eksemplet er kun medtaget her for at belyse en af vanskelighederne ved at udrede de mangeartede og spegede tråde i kampkunstens historie og udvikling.

Forestiller man sig, at ovennævnte praksis har fundet anvendelse på en stor del af de i alt ca. 725 registrerede Ju-jutsu systemer, man i dag har kendskab til, vil man forstå, at opgaven med at spore disse systemers oprindelse, er næsten håbløs. Mange af systemerne har ikke andet end betegnelsen "Ju-Jutsu" til fælles, mens andre ligger så tæt op ad hinanden i teknisk henseende, at de for den uindviende ser ud til at være identiske, selv om de har forskellige Ryu navne. Nogle lægger stor vægt på håndledsteknikker, andre på kasteteknik, og atter andre på slag- og spark angreb mod sårbare områder.

Stillet overfor alle disse vanskeligheder, kan man spørge sig selv, om ikke det historiske aspekt af Kampkunsten egentlig er af mindre betydning, og om det er umagen værd at beskæftige sig med den.

Om det er umagen værd, vil selvfølgelig altid være helt op til den enkelte, og nærværende gør da heller ikke nogen måde krav på at være "sandheden" - det er mine studier i emnet slet ikke dybtgående nok til at kunne påstå.

Mine egne bevæggrunde til at studere emnet har været, at det vel altid er umagen værd at prøve at finde frem til i det mindste noget af sandheden. Min hensigt med at skrive mine resultater og betragtningerne, så de kunne komme ud til et større publikum, har først og fremmest været at aflive nogle af de værste og mest gentagne myter og "patentforklaringer" om kampkunstens rødder, og at opmuntre andre til at forholde sig kritisk til de fastslåede "kendsgerninger" og "sandheder", der i så rigt mål florerer omkring emnet.

Et videnskabeligt forsvarligt arbejde om kampkunstens oprindelse og rødder ville være et livsværk for en hel gruppe forskere, der foruden at være skolede i én eller flere kampkunster også skulle kunne arbejde videnskabeligt uangribeligt, have adgang til kildemateriale på originalsprogene, og som følge heraf også være i stand til at kunne læse både klassisk kinesisk og japansk, for ikke at tale om sanskrit. Det er mere end tvivlsomt om et sådant værk nogensinde vil blive udarbejdet, og indtil det engang ad åre måske sker, må vi nøjes med at skrabe lidt i overfladen ud fra de oversatte kilder, vi med nogen ret kan tillade os at betragte som pålidelige.

Ved at sammenholde disse oplysninger med et vist mål af sund sans og naturlig skepsis, er det trods alt muligt at nå frem til et generelt billede af kampkunstens udvikling gennem tiderne; et billede, der selv om det nok ikke er 100% korrekt, nok i højere grad afspejler virkeligheden og de faktiske forhold, end den samling kulørte eventyr, der hidtil har været enerådende.

Peter Hedegaard
April 1990